

Repertoriumnummer 2019/
Datum van uitspraak 18 februari 2019
Rolnummer 17/540/A

Uitgifte

Arbeidsrechtbank Gent Afdeeling Brugge

Vonnis

Kamer B2

De heer S.V., wonende te [België].

Eisende partij -

met als raadslieden mr. en mr. , advocaten, met kantoor te [adres].

tegen:

[IPO] bv, vennootschap naar Nederlands recht, met maatschappelijke zetel te [...] Nederland en ingeschreven in de Nederlandse kamer van koophandel onder het nummer [...].

[IRF] GmbH, vennootschap naar Duits recht, met maatschappelijke zetel te [...] Duitsland en ingeschreven onder het Duits BTW-nummer [...].

Verwerende partijen -

met als raadslieden mr. en mr. , advocaten, met kantoor te [adres].

PROCEDURE

De vordering, uitgaande van de heer S.V, werd ingeleid tegen de bv [IPO], een vennootschap naar Nederlands recht, en de gmbh [IRF], een vennootschap naar Duits recht, d.m.v. een exploit van dagvaarding, betekend op 17 februari 2017 door gerechtsdeurwaarder Alex Dockers, met kantoor te 8790 Waregem, Groenbek 18.

Bij beschikking van de arbeidsrechtbank Gent, afdeling Brugge van 16 april 2018 werden ex artikel 747, §1 Ger. W. conclusietermijnen, evenals een rechtsdag bepaald.

De partijen zijn verschenen op de openbare terechtzitting van de arbeidsrechtbank Gent, afdeling Brugge van 21 januari 2019.

Een poging tot verzoening overeenkomstig artikel 734 Ger. W. kende geen resultaat.

De rechtbank hoorde de partijen in de uiteenzetting van hun conclusies en nam dienvolgens, na het sluiten van de debatten, de zaak in beraad.

De rechtspleging verliep overeenkomstig de artikelen 2 en volgende van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken, in het Nederlands.

VOORWERP VAN DE VORDERING

De vordering van de eisende partij op hoofdeis strekt ertoe :

De verwerende partijen op hoofdeis hoofdelijk, minstens in solidum, minstens elk voor het geheel, te horen veroordelen tot :
betaling van :

een opzeggingsvergoeding van 194.473,03 euro bruto;
een uitwinningsvergoeding van 61.662,18 euro bruto;
een onkostenvergoeding huisarbeid van 119,902,01 euro;
een pro rata eindejaarspremie van 3.750 euro bruto;
een achterstallig loon t.w.v. 6.316,95 euro bruto;
het vertrekvakantiegeld t.w.v. 1 euro bruto provisioneel;
een feestdagenloon t.w.v. 1 euro bruto provisioneel;
de voordelen uit sectorale bepalingen t.w.v. 1 euro bruto provisioneel;
loonachterstallen t.w.v. 1 euro bruto provisioneel;
een vergoeding kennelijk onredelijk ontslag t.w.v. 48.381,09 euro;
meer de (gekapitaliseerde) interesten.

de kosten van het geding.

De afgifte te bevelen van de sociale en fiscale bescheiden binnen de 30 dagen na datum van het tussen te komen vonnis, op straffe van een dwangsom van 25 euro per dag vertraging en per document.

Het vonnis uitvoerbaar bij voorraad te verklaren, zonder borgtocht noch recht op kantonnement.

Bij conclusies, neergelegd ter griffie op 28 maart 2017, stellen de verwerende partijen op hoofdeis een tegenvordering in die er, in ondergeschikte orde, toe strekt van de eisende partij op hoofdeis de terugbetaling te bekomen van alle bedragen, inclusief alle eventuele voorheffingen, inhoudingen en andere bijdragen weze het fiscaal, sociaal zekerheidsrechtelijk of anders, die de eisende partij op hoofdeis ten onrechte in overeenstemming met het Nederlands recht heeft ontvangen en/of die een dubbel gebruik zouden uitmaken met hetgeen hij naar Belgisch recht zou hebben bekomen n.a.v. het aangaan, de uitvoering en/of de beëindiging van de arbeidsovereenkomst tussen de heer S.V en de bv [IPO].

De rechtbank kan geen uitspraak doen over zaken die niet in de syntheseconclusies worden gevorderd (Cass., 29 maart 2012, R.W., 2012-13, 1145-1146).

FEITEN

De heer S.V trad op 1 oktober 2001 in dienst bij de bv [KS] Netherlands, de rechtsvoorganger van de bv [IPO], een vennootschap naar Nederlands recht, met maatschappelijke zetel te [...] (Nederland), op grond van een arbeidsovereenkomst voor

onbepaalde duur.

Hij oefende er de functie uit van salesmanager.

De arbeidsovereenkomst voorziet in artikel 17 dat het Nederlands recht van toepassing is.

Daaropvolgend werd de heer S.V tewerkgesteld bij de gmbh [IRF], een vennootschap naar Duits recht, met maatschappelijke zetel te [...] (Duitsland).

In 2007 is de heer S.V van Nederland naar België ([...]) verhuisd, alwaar hij tot op heden woont.

Op 31 maart 2016 verleende het Uitvoeringsinstituut Werknemersverzekering (UWV), overeenkomstig het Nederlands recht, toestemming aan de bv [IPO] om de arbeidsovereenkomst van de heer S.V op te zeggen.

Bij aangetekend schrijven van 31 maart 2016 beëindigde de werkgever de arbeidsovereenkomst d.m.v. opzegging, waarbij het dienstverband een einde nam op 31 mei 2016.

Het einde van de arbeidsrelatie was, ook op pecuniair vlak, conflictueus.

Een minnelijke regeling bleek niet mogelijk. Op 17 februari 2017 werd de zaak aanhangig gemaakt voor de arbeidsrechtbank Gent, afdeling Brugge teneinde het geschil beslecht te zien.

BEOORDELING

Wat de exceptie van internationale rechtsmacht betreft.

Alvorens zich uit te spreken over het bevoegdheids-, ontvankelijkheids- en gegrondheidsvraagstuk, moet de rechtbank voorafgaandelijk nagaan in hoeverre het internationale rechtsmacht heeft in huidig geschil.ⁱ

4.1.1

Tussen de verschillende partijen is, naar aanleiding van de beëindiging van de arbeidsovereenkomst, een geschil (van pecuniaire aard) gerezen.

Het betreft hier een internationaal geschil, vermits de heer S.V in België ([...]) woont en voorhoudt aldaar gewoonlijk te werken, de zetel van de werkgever(s) gevestigd is in Nederland en/of Duitsland en de arbeidsovereenkomst een rechtskeuze voor het Nederlands recht bevat. (stuk 1.2, bundel eisende partij op hoofdeis).

Het geschil, die aanknopingspunten heeft met verschillende EU-lidstaten, werd aanhangig

gemaakt voor de arbeidsrechtbank Gent, afdeling Brugge. De internationale rechtsmacht van de Belgische (arbeids)rechter wordt betwist. De Belgische (arbeids)rechter zou, volgens de werkgever(s), geen rechtsmacht hebben om over het geschil uitspraak te doen omdat de heer S.V, in strijd met artikel 21 van de Europese verordening nr. 1215/2002 van het Europees Parlement en de Raad van 12 december 2012, niet bewijst dat hij zijn arbeid "gewoonlijk" in België heeft verricht. De heer S.V, die voorhoudt gewoonlijk vanuit zijn 'home office' te Brugge te hebben gewerkt, verwerpt de exceptie van internationale rechtsmacht.

4.1.2

De regels inzake de rechterlijke bevoegdheid bij internationale geschillen, die aanknopingspunten hebben met verschillende EU-lidstaten, worden beheerst door de artikelen 21 tot 23 van de Europese verordening nr. 1215/2002 van het Europees Parlement en de Raad van 12 december 2012 betreffende de rechterlijke bevoegdheid, de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken.

Artikel 21 van de Europese verordening nr. 1215/2002 bepaalt dat een werkgever met woonplaats op het grondgebied van een lidstaat kan worden opgeroepen ofwel voor de gerechten van de lidstaat waar hij zijn woonplaats heeft, ofwel in een andere lidstaat (i) voor het gerecht van de (laatste) plaats waar of van waaruit de werknemer *gewoonlijk* werkt of heeft gewerkt of (ii) wanneer de werknemer niet in eenzelfde land gewoonlijk werkt of heeft gewerkt, voor het gerecht van de plaats waar zich de vestiging bevindt of bevond die de werknemer in dienst heeft genomen.

Volgens artikel 23 van de Europese verordening nr. 1215/2002 kan slechts van artikel 21 worden afgeweken door overeenkomsten (1) gesloten na het ontstaan van het geschil, of (2) die aan de werknemer de mogelijkheid geven de zaak bij andere gerechten aanhangig te maken.

4.1.3

Artikel 17 van de arbeidsovereenkomst kan niet worden opgevat als een forumbeding

En zelfs indien dat wel het geval zou zijn, *quad non*, dan nog vindt deze bepaling geen toepassing omdat artikel 23 van de Europese verordening nr. 1215/2002 expliciet stelt dat slechts van artikel 21 van de Europese verordening nr. 1215/2002 kan worden afgeweken door een overeenkomst gesloten *na* het ontstaan van het geschil. Dit is in casu niet het geval omdat het artikel 17 op 24 augustus 2001 in de arbeidsovereenkomst werd opgenomen en derhalve dateert van vóór het geschil.

4.1.4

De wijze waarop het artikel 21 van de Europese verordening nr. 1215/2002 uitwerking krijgt, is afhankelijk van de vraag of de heer S.V gewoonlijk zijn arbeid in België heeft verricht.

Het is deze vraag die de rechtbank primordiaal moet onderzoeken.

Het land van gewoonlijke tewerkstelling is de plaats waar of van waaruit de werknemer feitelijk het belangrijkste deel van zijn verplichtingen ten aanzien van de werkgever vervult. Het land van gewoonlijke tewerkstelling wordt aangeduid op grond van zowel kwantitatieve (hoeveel arbeidstijd) als

kwalitatieve criteria (plaats van waaruit het werk wordt georganiseerd, enz.). Het criterium van het land waar de arbeid gewoonlijk wordt verricht, wanneer de arbeid in meer dan één lidstaat wordt verricht, dient ruim uitgelegd te worden en verwijst naar de plaats waar of van waaruit de werknemer daadwerkelijk zijn beroepswerkzaamheden verricht, en bij gebreke van een centrum van de activiteiten, naar de plaats waar hij het grootste gedeelte van zijn werkzaamheden presteert.ⁱⁱ

In het voorliggend geschil zijn de volgende overwegingen van belang:

- De heer S.V verhuisde in 2007 van Nederland naar België. Sindsdien woont hij te 8000 Brugge, Gentpoortstraat 61, alwaar zijn "home office" is gevestigd.ⁱⁱⁱ

De arbeidsovereenkomst schrijft expliciet voor dat de heer S.V een 'office' op zijn thuisadres moet hebben (= home office). Alle installatiekosten zouden door de werkgever worden gedragen.^{iv}

Het kantoor te Brugge is de plaats waar de door de werkgever bekostigde werkinstrumenten (gsm, internet, bedrijfswagen, kantoorinstallatie, ...) zich bevinden. Vanuit de gedachte dat de werknemer van thuis uit werkt (home office) begrootte de werkgever de afstand van het woon-werkverkeer van de heer S.V op nul kilometer.^v

Uit niets blijkt dat de heer S.V op een andere locatie een kantoor had van waaruit hij zijn werkzaamheden kon organiseren. Zijn home office te Brugge was dan ook de enige plaats van waaruit hij zijn opdrachten (thuiswerk, bezoek klanten, buitenlandse zakenreizen, ...) verrichtte, alsook de plaats waar hij na zijn (buitenlandse) opdrachten terugkeerde.

Hoewel hij als sales manager klanten had in diverse landen en regelmatig op zakenreis was, organiseerde hij zijn werk *gewoonlijk* vanuit zijn home office te Brugge. Dit blijkt overtuigend uit de telefoongegevens^{vi}, die laten zien dat hij hoofdzakelijk vanuit België belde, en uit de onkostennota's^{vii}, waaruit blijkt dat de administratieve beroeps- kosten (bureelkosten, internet, carwash, ...) voornamelijk in België werden gemaakt.

Ook de loonadministratie en de organisatie van de werktijd gebeurde hoofdzakelijk vanuit zijn home office te Brugge.^{viii}

Daarnaast was de heer S.V het merendeel van zijn arbeidstijd actief in België {home office en/of klanten). Dat hij *niet* hoofdzakelijk in het buitenland verbleef, d.w.z. niet voortdurend op zakenreis was, kan worden afgeleid uit de telefoonrekeningen^{ix}, het overzicht van de tankkaart^x, de onkostendeclaraties^{xi}, de gedeelde agenda 2009^{xii} en de kilometerregistraties 2012^{xiii}. Al deze overtuigingsstukken tonen aan dat hij gewoonlijk arbeid presteerde in België {home office en/of Belgische klanten bezoeken).

De eigen raming uit 2013, waarbij de heer S.V voorhield 25 % van zijn werktijd in België te besteden (15 % home office+ 10 % bezoek Belgische klanten), is vermoedelijk een onderschatting, gelet op de fiscale gevolgen die er rechtstreeks aan verbonden waren^{xiv}. Deze onderschatting blijkt ook uit de overtuigingsstukken waarop de rechtbank vermag acht te slaan^{xv}. In elk geval blijkt uit de verklaring van de

heer S.V dat hij in 2013 het grootste gedeelte van zijn werkzaamheden in België presteerde, nu hij aan geen enkel ander land (dan België) méér arbeidstijd besteedde.

Ook het gegeven dat de heer S.V tussen 2008 en 2015 in België zijn hoogste zakencijfers behaalde (van 33 % tot 48 %) versterkt de overtuiging dat België het centrum was van zijn activiteiten, d.w.z. de plaats waar hij het grootste gedeelte van zijn werkzaamheden verrichtte^{xvi}.

Al het voorgaande doet de rechtbank besluiten dat de heer S.V gewoonlijk zijn arbeid in België heeft verricht. Het is minstens de plaats waar hij het grootste gedeelte van zijn werkzaamheden/verplichtingen jegens zijn werkgever heeft vervuld. In toepassing van artikel 21 van de Europese verordening nr. 1215/2002 kunnen de bv [IPO], een vennootschap naar Nederlands recht, en de gmbh [IRF], een vennootschap naar Duits recht, derhalve worden opgeroepen voor het Belgisch gerecht van de plaats van waaruit de werknemer gewoonlijk heeft gewerkt.

De internationale rechtsmacht van de Belgische rechtbanken staat vast, zodat de exceptie moet worden verworpen.

Wat de exceptie van onbevoegdheid van de arbeidsrechtbank Gent, afdeling Brugge betreft.

Wanneer de Belgische rechters bevoegd zijn [lees : internationale rechtsmacht hebben], worden de volstrekte en de territoriale bevoegdheid van de rechtbank, conform artikel 13 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht, vastgesteld volgens de bepalingen van het Gerechtelijk Wetboek.

4.2.1

De partijen zijn het erover eens dat het geschil arbeidsrechtelijk van aard is.

In die zin staat de materiële bevoegdheid van de Belgische arbeidsrechtbank vast conform artikel 578 Ger.W.

4.2.2

Het is niet betwist dat Brugge de plaats van tewerkstelling was van de heer S.V., dit is de plaats waar hij zijn home office had gevestigd.

Conform artikel 627, 9° Ger.W. is voor alle geschillen bedoeld in artikel 578 Ger.W. alleen de rechter van de plaats waar de plaats van tewerkstelling gelegen is (de werkplaats, het kantoor, ...) bevoegd tot kennisneming van de vordering.

In die zin is de arbeidsrechtbank Gent, afdeling Brugge, territoriaal bevoegd. De exceptie van onbevoegdheid dient derhalve te worden verworpen.

Wat de exceptie van gezag van gewijsde ten aanzien van de beslissing van het Uitvoeringsinstituut Werknemersverzekering(UWV) van 31 maart 2016 betreft.

De arbeidsovereenkomst voorziet in artikel 17 dat het Nederlands recht van toepassing is (stuk 1.2, bundel eisende partij op hoofdeis).

In toepassing van de artikelen 7:669 en 7:671a van het Nederlands Burgerlijk Wetboek heeft de bv [IPO] aan het Uitvoeringsinstituut Werknemersverzekering(UWV) een ontslagvergunning (toestemming om de arbeidsverhouding op te zeggen) gevraagd en gekregen.

Op 31 maart 2016 verleende het Uitvoeringsinstituut Werknemersverzekering(UWV) toestemming aan de bv [IPO] om de arbeidsovereenkomst met de heer S.V op te zeggen.

Op basis van deze ontslagvergunning beëindigde de bv [IPO] op 31 maart 2016 de arbeidsovereenkomst d.m.v. opzegging, waarbij het dienstverband een einde nam op 31 mei 2016.

De heer S.V betwist zijn ontslag, en de daaruit voortvloeiende pecuniaire gevolgen naar Nederlands recht, niet.

Wel vordert hij, in toepassing van artikel 6 van het Verdrag van Rome van 19 juni 1980 inzake het recht dat van toepassing is op verbintenissen uit overeenkomsten (EVO), de pecuniaire bescherming welke hij geniet op grond van dwingende bepalingen waarvan niet bij overeenkomst kan worden afgeweken op grond van het recht van het land van waar of van waaruit hij ter uitvoering van de arbeidsovereenkomst gewoonlijk zijn arbeid verricht.^{xvii} Hij vraagt m.a.w. de bescherming te mogen genieten van de Belgische dwingende bepalingen.

De beslissing van het Uitvoeringsinstituut Werknemersverzekering (UWV) van 31 maart 2016 kan op geen enkele wijze afbreuk doen aan de toepassing van artikel 6 van het Verdrag van Rome van 19 juni 1980.^{xviii}

In die zin is het middel dat voorhoudt dat de Belgische arbeidsrechter, die over internationale rechtsmacht beschikt, niet langer uitspraak kan doen over een vordering in toepassing van artikel 6 van het Verdrag van Rome van 19 juni 1980- omdat aan de “definitieve” beslissing van het Uitvoeringsinstituut Werknemersverzekering (UWV) van 31 maart 2016 een gezag van gewijsde kleeft, dat verhindert dat “*tweemaal hetzelfde geschil wordt op- gestart*” - zonder enige grondslag.

Wat de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering ten aanzien van de gmbh [IRF] betreft.

Wanneer de rechter internationale rechtsmacht heeft, moet hij de ontvankelijkheid van de vordering toetsen aan de procesregels van zijn nationaal recht, in casu aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden vervat in het Gerechtelijk Wetboek^{xix}.

Nergens wordt aannemelijk gemaakt dat de heer S.V niet voldoet aan de algemene ontvankelijkheidsvoorwaarden vervat in de artikelen 17 en 18 van het Gerechtelijk Wetboek.

In die zin is de vordering van de heer S.V ten aanzien van de gmbh [IRF] ontvankelijk en toelaatbaar.

Dit geldt a fortiori nu de argumenten die worden aangevoerd om de vordering als onontvankelijk afte wijzen, m.n. de afwezigheid van het bestaan van een arbeidsovereenkomst^{xx} tussen de heer S.V en de gmbh [IRF], in essentie de gegrondheid van de zaak betreffen.

Wat het bestaan van een arbeidsovereenkomst tussen de heer S.V. en de gmbh [IRF] betreft.

De heer S.V trad op 1 oktober 2001 als salesmanager in dienst bij de bv [KS] Netherlands, de rechtsvoorganger van de bv [IPO].

Daaropvolgend werd de heer S.V tewerkgesteld bij de gmbh [IRF], een vennootschap naar Duits recht, met maatschappelijke zetel te [...] (Duitsland). Dit wordt door de verwerende par- tijen (op hoofdeis) zelf erkend^{xxi}.

Sinds 2007 is België het land van waar of van waaruit de heer S.V, ter uit- voering van zijn arbeidsovereenkomst, gewoonlijk zijn arbeid (onder gezag) heeft verricht voor de gmbh [IRF].

Dit blijkt uit diverse factoren, zoals : zijn Duitstalige functietitel ^{xxii}, zijn businesskaartje ^{xxiii}, zijn e-mailhandtekening ^{xxiv}, zijn functieomschrijving als verkoper van PETR ^{xxv}, het veelvuldig telefoonverkeer met Duitsland^{xxvi}, zijn hiërarchische meerderen, waaronder de heer KF, die allen verbonden waren met de gmbh [IRF] en het werkgeversgezag over hem uitoefenden^{xxvii}, alsook uit de redenen (m.n. een reorganisatie bij voornoemde Duitse vennootschap) die tot het ontslag van de heer S.V hebben geleid^{xxviii}.

Het loutere feit dat het loon werd uitbetaald door bv [IPO], en niet door de gmbh [IRF] zelf, volstaat niet om het bestaan van een arbeidsovereen- komst tussen de gmbh [IRF] en de heer S.V af te wijzen. Dit geldt a fortiori omdat uit de overtuigingstukken blijkt dat de bv [IPO] het loon van de heer S.V uitbetaalde op verzoek en na instemming van de (aangestelde van)^{xxix} de gmbh [IRF]^{xxx}

In de relatie tussen de heer S.V en de gmbh [IRF] zijn de constitutieve elementen van een arbeidsovereenkomst^{xxxi} derhalve bewezen.

In die zin is de gmbh [IRF] (eventueel gedeeltelijk) gehouden tot betaling van de vorderingen, waarvan vaststaat dat de heer S.V er recht op heeft.

Wat het op de arbeidsrelatie toepasselijke arbeidsrecht betreft.

De regels inzake het toepasselijk materieel recht bij internationale arbeidsrechtelijke geschillen, die aanknopingspunten hebben met verschillende EU-lidstaten, worden beheerst, inzonderheid voor arbeidsovereenkomsten gesloten vóór 17 december 2009, zoals in casu, door het Verdrag van Rome van 19 juni 1980 inzake het recht dat van toepassing is op verbintenissen uit overeenkomsten.

4.6.1

Artikel 6 van het Verdrag van Rome van 19 juni 1980 verduidelijkt:

"1. Ongeacht artikel 3 kan de rechtskeuze van partijen in een arbeidsovereenkomst er niet

toe leiden dat de werknemer de bescherming verliest welke hij geniet op grond van de dwingende bepalingen van het recht dat ingevolge het tweede lid van het onderhavige artikel bij gebreke van een rechtskeuze op hem van toepassing zou zijn.

2. Ongeacht artikel 4 wordt de arbeidsovereenkomst, bij gebreke van een rechtskeuze overeenkomstig artikel 3, beheerst door:

het recht van het land waar de werknemer ter uitvoering van de overeenkomst gewoonlijk zijn arbeid verricht, zelfs wanneer hij tijdelijk in een ander land te werk is gesteld, of het recht van het land waar zich de vestiging bevindt die de werknemer in dienst heeft genomen, wanneer deze niet in een zelfde land gewoonlijk zijn arbeid verricht, tenzij uit het geheel der omstandigheden blijkt dat de arbeidsovereenkomst nauwer is verbonden met een ander land, in welk geval het recht van dat andere land toepasselijk is.¹¹

4.6.2

De arbeidsovereenkomst tussen de bv [IPO] en de heer S.V voorziet in artikel 17 dat het Nederlands (arbeids)recht van toepassing is. Het betreft hier een duidelijke rechtskeuze conform artikel 3 van het Verdrag van Rome van 19 juni 1980. De arbeidsovereenkomst wordt in beginsel dan ook beheerst door het Nederlands (arbeids) recht dat expliciet door de partijen werd gekozen.

De voorgaande rechtskeuze staat echter de toepassing van artikel 6,1 van het Verdrag van Rome van 19 juni 1980 niet in de weg. In die zin kan de rechtskeuze voor het Nederlands recht er niet toe leiden dat de heer S.V de bescherming verliest welke hij geniet op grond van dwingende bepalingen waarvan niet bij overeenkomst kan worden afgeweken op grond van het recht van het land van waar of van waaruit hij ter uitvoering van de arbeidsovereenkomst gewoonlijk zijn arbeid verricht .^{xxxii}

Zoals supra werd aangetoond, staat vast dat de heer S.V gewoonlijk zijn arbeid in België heeft verricht. De arbeidsovereenkomst heeft geen nauwere band met een ander land (bv. Nederland). De beperkte factoren die naar Nederland verwijzen, vloeien hoofdzakelijk voort uit de wil van de werkgever om de arbeidsovereenkomst aan het Nederlands recht (fiscaal, sociale zekerheid, arbeidsrecht) te onderwerpen. De heer S.V had in Nederland geen kantoor en hij bracht er een beperkt deel van zijn arbeidstijd door. Hij was er alleen tijdens zakenreizen.

De in de arbeidsovereenkomst gemaakte keuze voor het Nederlands recht verhindert derhalve niet dat de heer S.V de bescherming kan genieten van de Belgische dwingende bepalingen.

Dit geldt ex artikel 7 van het Verdrag van Rome van 19 juni 1980 ook voor de Belgische bijzondere dwingende bepalingen.

4.6.3

In de arbeidsrelatie tussen de gmbh [IRF] en de heer S.V bestaat er discussie over het toepasselijk nationaal arbeidsrecht (Nederlands, Duits of Belgisch arbeidsrecht?)

Het antwoord hierop is afhankelijk van de vraag of de betrokken partijen een rechtskeuze hebben gemaakt.

Zoals we hebben gezien, werd de heer S.V door de bv [IPO] tewerkgesteld bij (uitgeleend

aan/ter beschikking gesteld van) de gmbh [IRF], met naleving van de bestaande arbeidsovereenkomst naar Nederlands recht, waarin ex artikel 17 een duidelijke rechtskeuze werd gemaakt voor het Nederlands recht.

Uit niets blijkt dat in de arbeidsrelatie tussen de heer S.V en de gmbh [IRF] afstand werd gedaan van deze rechtskeuze.

Het betreft hier een rechtskeuze conform artikel 3 van het Verdrag van Rome van 19 juni 1980, zodat ook hun arbeidsrelatie in beginsel wordt beheerst door het Nederlands (arbeids)recht en niet door het Belgisch arbeidsrecht.

De voorgaande rechtskeuze staat de toepassing van artikel 6, 1 van het Verdrag van Rome van 19 juni 1980 niet in de weg. In die zin kan de rechtskeuze voor het Nederlands recht er niet toe leiden dat de heer S.V de bescherming verliest welke hij geniet op grond van dwingende bepalingen waarvan niet bij overeenkomst kan worden afgeweken op grond van het recht van het land van waar of van waaruit hij ter uitvoering van de arbeidsovereenkomst gewoonlijk zijn arbeid verricht.^{xxxiii}

Zoals supra werd aangetoond, staat vast dat de heer S.V gewoonlijk zijn arbeid in België heeft verricht. De arbeidsovereenkomst heeft geen nauwere band met

een ander land (bv. Duitsland). De heer S.V had in Duitsland geen kantoor en hij bracht er een beperkt deel van zijn arbeidstijd door. Hij was er alleen voor zaken of om zijn werkgever, die er gevestigd was, te bezoeken.

Conform artikel 6 van het Verdrag van Rome van 19 juni 1980 geniet de heer S.V, ook in zijn arbeidsrelatie met de gmbh [IRF], de bescherming van de Belgische dwingende bepalingen.

Dit geldt ex artikel 7 van het Verdrag van Rome van 19 juni 1980 ook voor de Belgische bijzondere dwingende bepalingen.

4.6.4

Wat al dan niet, naar Belgisch recht, als regel van (bijzonder) dwingend recht moet worden beschouwd, zal infra, in functie van het gevorderde, moeten blijken.

Wat de gegrondheid van de vorderingen betreft.

De verwerende partijen (op hoofdeis) voeren geen verweer wat de gegrondheid van de onderscheiden vorderingen betreft. Zij verzoeken de rechtbank op dit punt de debatten te willen heropenen. De heer S.V betwist de noodzaak tot het heropenen van de debatten.

De rechtbank merkt op dat de onderscheiden vorderingen van de heer S.V, hoewel ze uitdrukkelijk worden betwist, amper zijn onderbouwd door feiten of overtuigingsstukken. In die zin is het ook in het belang van de heer S.V de debat- ten te heropenen, temeer hij de bewijslast draagt, alsook dient aan te tonen dat de wettelijke bepalingen waarop de vorderingen steunen van (bijzonder) dwingende aard zijn en voor de werknemer in een betere bescherming voorzien (dan gelijkaardige bepalingen naar Nederlands recht).

Bovendien zijn een aantal vorderingen bijzonder vaag, minstens niet cijfermatig begroot.

De debatten dienen dan ook te worden heropend teneinde de partijen, op tegensprekelijke wijze, toe te staan hun pecuniaire vorderingen bewijskrachtig te onderbouwen (op basis van feiten en overtuigingsstukken), alsook cijfermatig te begroten.

Wat al het overige betreft

Houdt al het overige, dat niet van rechtswege geldt, aan.

BESLISSING

De arbeidsrechtbank, wijzende op tegenspraak, beslist, na beraadslaging, als volgt:

Verwerpt de exceptie van internationale rechtsmacht, de exceptie van onbevoegdheid, de exceptie van gezag van gewijsde, alsook de exceptie van onontvankelijkheid.

Verklaart de vordering(en) van de heer S.V ten aanzien van de bv [IPO] en de gmbh [IRF] ontvankelijk en toelaatbaar.

Zegt voor recht dat de debatten moeten worden heropend op **maandag achttien november tweeduizend negentien** om 14.30 uur in "zaal I" van de arbeidsrechtbank Gent, afdeling Brugge, gerechtsgebouw, Kazernevest 3, te 8000 Brugge, teneinde de partijen, op tegensprekelijke wijze, toe te staan hun pecuniaire vorderingen te onderbouwen, alsook cijfermatig te begroten.

Houdt al het overige, dat niet van rechtswege geldt, aan.

Dit vonnis werd gewezen door de heer , ondervoorzitter in de arbeidsrechtbank Gent en voorzitter van de kamer 82, door mevrouw , rechter in sociale zaken - benoemd als werkgever en door de heer , rechter in sociale zaken - benoemd als werknemer-bediende, met bijstand van mevrouw , griffier;

en uitgesproken op achttien februari tweeduizend negentien in openbare terechtzitting van de arbeidsrechtbank Gent, afdeling Brugge, kamer 82, in het gerechtsgebouw te Brugge door de heer , ondervoorzitter, bijgestaan door mevrouw , griffier.

Ondertekend door:

: ondervoorzitter;

: rechter in sociale zaken, benoemd als werkgever;

: rechter in sociale zaken, benoemd als werknemer-bediende;

: griffier.

Rechter in sociale zaken verkeert in de
onmogelijkheid het vonnis te ondertekenen. (**M**
785 Ger.W.)

ⁱ J. Laenens, *Overzicht van rechtspraak. De bevoegdheid 1979-1992*, TPR, 1993, 1484-1485

ⁱⁱ T. Van de Calseyde, *Aanduiding van de toepasselijke wetgeving bij internationale tewerkstelling van werknemers in Europa*, TSR, Wolters-Kluwer, Mechelen, 2017, 12-15; Hof van Justitie, 14 september 2017, C-168/16 et C169/16; Hof van Justitie, 15 maart 2011, C-29/1 curia.europa.eu; eurlex.euro-pa.eu.

ⁱⁱⁱ Stukken 1.13, bundel eisende partij op hoofdeis.

^{iv} Stuk 1.2, bundel eisende partij op hoofdeis.

^v Stuk 1.10sexies, bundel eisende partij op hoofdeis.

^{vi} Er werd aan de heer S.V een mobiele telefoon ter beschikking gesteld op kosten van de werkgever (stuk 1.2, bundel eisende partij op hoofdeis). De bv [IPO] sloot hier- voor met het bedrijf T-Mobile een abonnement af in Nederland. De facturen dienen derhalve in die zin te worden gelezen dat Nederland het "binnenland" is, terwijl België tot het buitenland behoort (stukken 1.8-1.8ter, stukken eisende partij op hoofdeis).

^{vii} Stukken 1.9, bundel eisende partij op hoofdeis.

^{viii} Stukken 1.5-6, 1.9, 1.10-12, 1.15-1.18, bundel eisende partij op hoofdeis.

^{ix} Stukken 1.8-1.8ter, bundel eisende partij op hoofdeis

^x Stuk 1.10, bundel eisende partij op hoofdeis.

^{xi} Stukken 20, bundel verwerende partij op hoofdeis. Het overzicht van de tankbeurten van de wagen met nummerplaat 30-XGT-2 (benzine), voor wat de periode voorafgaand aan de maand april 2015 betreft, moet buiten beschouwing worden gelaten omdat de heer S.V bewijst dat hij in de periode van februari 2010 tot april 2015 met een andere bedrijfswagen reed, m.n. een Volvo V70 met nummerplaat 23-KTS-2 (diesel) (stukken 1.10 quater sexies, bundel eisende partij op hoofdeis). Bovendien zijn de eenzijdige tankbeurten in Nederland (tot januari 2015) niet compatibel met de overtuigingstukken waaruit blijkt dat de heer S.V in deze periode voornamelijk in België actief was (stukken 1.8 tot 1.10, bundel eisende partij op hoofdeis).

^{xii} Stukken 10bis, bundel eisende partij op hoofdeis.

^{xiii} Stukken 10ter, bundel eisende partij op hoofdeis.

^{xiv} Stuk 1.12, bundel eisende partij op hoofdeis.

^{xv} Stukken 1.7-1.8 tot 1.10ter, bundel eisende partij op hoofdeis; stuk 20, bundel verwerende partij op hoofdeis.

^{xvixvi} Vergelijk causaal verband tussen de stukken 11 en 20, bundel verwerende partij op hoofdeis; syntheseconclusies eisende partij op hoofdeis, schematisch overzicht, pag. 40-41, stuk 30, dossier van de rechtspleging.

^{xvii} T. Van de Calseyde, *Op.cit.*, SPS, Wolters-Kluwer, Mechelen, 2017, 11, voetnoot 4, 12-15; Hof van Justitie, 15 maart 2011, C-29/10; Hof van Justitie, 13 juli 1993, C-125/92, curia.europa.eu; eurlex.euro-pa.eu.

^{xviii} Het geschil behoeft, om uitspraak te kunnen doen, dan ook geen antwoord op de vraag of de beslissing van het Uitvoeringsinstituut Werknemersverzekering(UWV) al dan niet een (administratieve of gerechtelijke) beslissing is in de zin van de artikelen 2 en 36 van de EU verordening Brussel-1 bis van 12 december 2012.

^{xix} Hof van Justitie, 15 mei 1990, gmbh Kongress Agentur Hagen/bv Zeehaeghe, C 365/88, curia.europa.eu; eurlex.euro-pa.eu

^{xx} De constitutieve elementen van een arbeidsovereenkomst zijn : overeenkomst, arbeid, loon en gezag.

^{xxi} Stuk 31, synthesebesluiten/pag. 26, dossier van de rechtspleging; stuk 8, bundel verwerende partij op hoofdeis.

-
- ^{xxii} Stuk 1.15, bundel eisende partij op hoofdeis.
- ^{xxiii} Stuk 1.3, bundel eisende partij op hoofdeis.
- ^{xxiv} Stuk 14, bundel verwerende partij op hoofdeis.
- ^{xxv} Stuk 2, bundel verwerende partij op hoofdeis; stuk 1.4, bundel eisende partij op hoofdeis.
- ^{xxvi} Stukken 1.8, bundel eisende partij op hoofdeis.
- ^{xxvii} Stukken 1.4 tot 1.6, bundel eisende partij op hoofdeis; dat de gmbh [IRF] werkgeversgezag uitoefende op de heer S.V wordt expliciet erkend door de verwerende partijen op hoofdeis (stuk 31, synthesebesluiten, pag. 26, dossier van de rechtspleging).
- ^{xxviii} Stukken 7, 13-14, 16-17, bundel eisende partij op hoofdeis.
- ^{xxix} De betaling van het loon (vakantiegeld, enz.) aan de heer S.V door de bv [IPO] had de expliciete goedkeuring nodig van de heer Fritsch Karsten, business manager PET Resins, zijnde de aangestelde van de gmbh [IRF] (stukken 1.5-1.6, bundel eisende partij op hoofdeis).
- ^{xxx} Stukken 1.5-1.6, bundel eisende partij op hoofdeis.
- ^{xxxi} De constitutieve elementen van de arbeidsovereenkomst zijn : (a) het bestaan van een overeenkomst, (b) het verrichten van arbeid, (c) het ontvangen van loon en (d) een verhouding van ondergeschiktheid aan of onder gezag van de werkgever (W. van Eeckhoutte, *Sociaal Compendium '08-09 Arbeidsrecht*, Kluwer, Mechelen, 2008, band 1, 544,e.v.).
- ^{xxxii} T. Van de Calseyde, *Op.cit.*, SPS, Wolters-Kluwer, Mechelen, 2017, 11, voetnoot 4, en 12-15; Hof van Justitie, 15 maart 2011, C-29/10; Hof van Justitie, 13 juli 1993, C-125/92, curia.europa.eu; eur-lex.euro-pa.eu.
- ^{xxxiii} T. Van de Calseyde, *Op.cit.*, SPS, Wolters-Kluwer, Mechelen, 2017, 11, voetnoot 4, en 12-15; Hof van Justitie, 15 maart 2011, C-29/10; Hof van Justitie, 13 juli 1993, C-125/92, curia.europa.eu; eur-lex.euro-pa.eu.